

De gebroeders Min over hun (pleeg)zussen

Door Katja Kreukels

Leon (13) en Sebas (11) Min hebben zes jaar geleden twee zusjes erbij gekregen: Regina (9) en Manisha (7). Hoe hebben de twee broers uit Amsterdam Noord deze gezinsuitbreiding ervaren?

Ze voelen inmiddels wel als zusjes, vinden de gebroeders Min. Ook al zien de donkerharige meisjes er héél anders uit dan de blonde en bebrilde jongens. En ook al hebben ze een andere vader en moeder. Leon: 'Als ze met hun vader of moeder bellen, voelen ze wel iets minder als zusjes.' Sebas: 'Ik vind het nu heel gewoon dat ze bij ons wonen. Ik zou het raarder vinden als ze zouden weggaan.' Maar er zijn vaak genoeg momenten geweest dat de jongens vroegen: hoe lang blijven ze nog? 'En nog steeds wel', zegt moeder Mariska. 'Dat hoort erbij.'

Toen zes jaar geleden hun ouders het gezinsuitbreidingsplan voorlegden, vond Leon het meteen leuk. Sebas: 'Ik was vijf jaar en snapte nog niet echt wat ze bedoelden.' Maar, gaat de praatgrage jongere broer verder, 'Als je pleegouder wil worden moet je dat juist doen als je eigen kinderen nog jong zijn. Als ze nu in huis zouden komen, zou ik er meer over gaan nadenken.'

'BEN IK WEL IN HET GOEDE HUIS?'

De eerste ontmoeting met Regina en Manisha herinneren Leon en Sebas zich nog goed. Het was in de winter van 2010 dat de zusjes van

uit de crisisopvang bij de familie in Amsterdam Noord terechtkwamen. Een ruzie tussen de vader en moeder van de meisjes was zo gescaleerd, dat ze per direct uit huis waren geplaatst. Ze waren toen 3 en 1 jaar. Leon: 'Het was in de Kerstvakantie. Wij kwamen terug van onze opa en oma en toen waren er twee vreemde meisjes in ons huis. Ik dacht: ben ik wel in het goede huis? Ik vond het best raar, want ik ging ervan uit dat we maar één pleegkind zouden krijgen. Maar omdat het zusjes waren, zijn ze samengebleven. Anders zou het zielig zijn.' Sebas: 'Ik denk dat ze zich daardoor ook sneller thuis voelden.'

Verlegen

De meisjes waren in het begin erg verlegen en ze wilden niet naar bed. Vooral Manisha stond tot verbazing van beide broers de eerste week elke keer weer op in haar ledikant als je haar neerlegde. Ze snapte niet dat ze daarin moest slapen. Ze wilde het liefste op de bank slapen, want dat deed ze thuis ook regelmatig.

'Nu zijn ze redelijk normaal', vertelt Leon. 'In het begin had Manisha last van driftbuien. Dan liep ze buiten op straat en zei mijn moeder 'Kom op de stoep lopen', dat wilde ze niet en dan ging ze op de grond liggen.' Sebas: 'Toen

was ze bijna twee. En nog steeds is het zo dat als ze boos zijn, ze heel lang boos zijn.'

Barbies en Lego

Iedereen moest aan elkaar wennen. Leon kijkt naar Sebas: 'Jij moest heel erg wennen dat je niet meer de kleinste was en daarom maakte je veel ruzie. Je kreeg minder aandacht.' Sebas: 'Jij vond K3 heel stom. Zij waren er fan van.' Leon: 'Dat vind ik hele slechte muziek.' Sebas: 'In het begin gingen we meer onze eigen gang. Totdat ze de Lego hadden ontdekt. Soms gingen ze dan met de barbies onze legobouwwerken stuk maken. Heel irritant.'

Het delen van speelgoed was nog tot daaraan toe, maar het delen van je ouders vond niet alleen Sebas, maar ook Leon soms moeilijk. 'Ik had ooit een keer een speeltje waar Manisha mee wilde spelen en toen deed ze dat en werd ik boos. Toen kwamen mijn ouders en die wilden het oplossen, zij gaven haar gelijk. Maar het waren mijn ouders.'

Toch begrijpen ze wel dat hun ouders deze keuze voor pleegzorg hebben gemaakt. Sebas: 'Als ik mijn ouders zou zijn, zou ik het ook doen.' Leon: 'Zou je het zelf later ook doen?' Sebas grijnst: 'Het ligt er natuurlijk een beetje aan wat mijn vrouw wil.' Leon: 'Ik zou het zelf later wel doen. Ik wil andere kinderen helpen.'

Inmiddels delen ze veel meer. Leon en Regina gamen samen. 'Ze wil graag doen wat ik doe

Leon (links) en Sebas (rechts) hadden er in één keer twee zusjes bij. En zoals je van grotere broers mag verwachten, helpen ze hun zusjes als het nodig is.

en ik leg dat uit.' Sebas zit met Regina op de theaterschool en met Manisha op badminton. 'Maar met Manisha maak ik nog steeds ruzie', zucht Sebas. Leon: 'Dat komt omdat jullie op elkaar lijken.' Sebas: 'Dat vraag ik me af.' Leon: 'Jij strest heel veel.' Sebas: 'Regina lijkt meer op mij. Ze is slim en strest veel. Ze vindt dingen ook vaak spannend net als ik. In een voorstelling spelen bijvoorbeeld.'

Beschermen

En zoals je van grotere broers mag verwachten, helpen ze hun zusjes als het nodig is. Leon: 'Ik heb Regina een keer beschermd. Ze durfde niet naar school te gaan, omdat ze bang was dat een meisje irritant zou doen. Ik ben met

haar meegegaan naar school en ik heb tegen haar gezegd dat ze niet bang hoefde te zijn. Toen durfde ze wel.'

'ACCEPTATIE IS HEEL BELANGRIJK'

Sebas hoeft niet lang na te denken over een tip voor andere kinderen die ook pleegbroers of pleegzussen krijgen. Volgens hem is acceptatie heel belangrijk: 'Als ze in je huis komen, moet je accepteren dat ze komen. Je moet niet denken van oké dat zijn stomme mensen, die gaan wel weer. Op een gegeven moment besef je ook hoe moeilijk ze het hadden. Ze kwa-

men bij ons wonen, omdat hun ouders niet meer voor ze konden zorgen. Zij hadden het zwaarder dan ik.'

Een kans geven

Daarom zijn ze waarschijnlijk sneller boos denken de broers en heb je sneller ruzie. Sebas: 'Maar weet je. Eigenlijk is er in elk huis wel ruzie. Ik ken geen familie waar geen ruzie is.' Je leert er ook wel wat van vindt Leon. 'Je leert omgaan met iemand die heel anders is.' Hij vindt dat je pleegkinderen een kans moet geven om zichzelf te kunnen zijn. 'Je moet ze een kans geven om aardig gevonden te worden, zodat je bevriend met ze kan worden. Als je ze geen kans geeft, wordt het niks.' ■